

Úgy látszik, hogy a kenyér téma ma is meghatározza az elmélkedésünket, de bizony még az egész életünket is. Múlt pénteken az evangéliumban is szerepet kapott a kenyér, nem is akármilyen. Ma ugyanez a helyzet. Ha pedig a hétköznapijainkra tekintünk, bizony ott is meghatározó módon jelen van a kenyér. A kenyér, amely táplálja a testünket, és a kenyér, amely az örök élet lehetőségét hordozza magában.... De vajon mit érthetett Jézus a „kenyér” szón? Erről elmélkedünk először, hogy mi magunk is azonosuljunk Jézus szemléletével, azután pedig az evangélium egyik főmondatáról. Lehet tippelni, melyik ez a mondat!

Akkor tekintsünk bele Jézus értelmező szótárába. Persze nincs is ilyen, de van tanítása, amelyből szinte egyértelműen következik, hogy a kenyér szón elsősorban nem a testi táplálékot értette. Gondoljunk csak a pusztai megkísértésére, amikor visszautasítja a kövek kenyérré változtatásának lehetőségét. Éppen neki lenne az Isten országával azonos súlyú gondja a „mindennapi kenyér” kérése? Egyik legszebb példabeszédében Jézus azt mondja, hogy az ételért-italért való gondban levés „hitetlenség”, az Isten iránti bizalmatlanság jele, a pogányok jellemzője. A gondban levés természetesen nem azonos a kenyérért végzett munkával. Aztán Jézus sosem szidta meg annyira a tanítványait, mint amikor azon sopánkodtak, hogy nem vittek magukkal elég kenyeret: *„Mit tanakodtok? Még mindig nem értitek? Nem fogtátok föl? Még mindig érzéketlen a szívetek?”* (Mk 8,17). Ezzel az ún. kenyérszaporításra utal, amiből meg kellett volna tanulniuk, hogy nem sopánkodni, aggodalmaskodni kell, hanem a meglévőt szétosztani. Az imént olvasott evangéliumi rész szerint a „kenyérszaporítás” után ugyanígy korholja a tömeget: *„Kerestek, mert ettetek a kenyérből... Ne fáradozzatok veszendő eledelért!”*... Jézusnak többször enni sem maradt ideje... S egy alkalommal a „Mester, egyél!” biztatásra ezt válaszolta: *„Az én eledelem az, hogy teljesítsem mennyei Atyám akaratát”*. Jézus nem volt olyan kicsinyes, olyan bizalmatlan Isten iránt és olyan materialista, hogy étel-ital kérésével „untatta volna” az Atyát. Azt vallotta: *„Tudja ő, mielőtt kérnétek, mire van szükségetek. Keressétek inkább az ő országát és a neki tetsző életet – s a többi megkapjátok ráadásul.”* Hát ezek alapján gondolhatjuk, hogy Jézus itt egy másfajta kenyérről beszél. De akkor mi ez a másfajta kenyér?

„Kenyer”: minden ige, tanítás, amely Istentől való. Elsősorban Jézus tanítása, de életpéldája is: utat mutat, buzdít, erőt ad.

„Kenyer”: az evangéliumok olvasása, tanulmányozása.

„Kenyer”: az imádság, ha azt jelenti: Istennel beszélgetve tisztázom, hogy itt és most mit kíván tőlem a szeretet, és feltöltődöm Isten erejével, hogy meg is tudjam tenni, amit jónak megláttam.

„Kenyer”: minden kapott és adott jó szó és jó példa, amely megerősít vagy előrevisz Isten útján, a szeretet útján.

„Kenyer”: a közösség, ha megtart, nevel, jobba tesz, bátorít, megvigasztal.

„Kenyer”: minden jótettünk, amellyel Jézus tanítását igyekszünk megvalósítani. Vagy éppenséggel:

„Kenyer”: a bűnbánatunk-bocsánatkérésünk, ha nem sikerült megvalósítani, mert ezáltal térünk vissza a jó útra.

Az első elmélkedési pontunk alapján azt kívánom a kedves olvasónak, hogy az imént körülírt kenyérért fáradozzanak kitartóan, és azon fáradozzanak, hogy a biológiai élethez szükséges többi mindet megkapjuk.

Most pedig kiválasztjuk az evangéliumból azt a főmondatot, amelyen talán már gondolkodtatok, hogy melyik is lehet az. *„Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgot cselekedjünk?”* Jézus válasza igen egyszerű: *„... higgyetek abban, akit ő küldött!”* De mit tesz az, hogy hiszek abban, akit ő küldött? Először is fel kell ismernem. A zsidó nép történelme bizonyítja, hogy ez nem is olyan egyszerű feladat.

Nemcsak Jézus személyében nem ismerték fel az Atya küldöttjét, hanem az előtte és utána megjelenő és az életüket Isten Országáért szentelő prófétákban sem.

Persze nem szabad általánosítani, mert azért sokan voltak és vannak, akik eljutottak a felismerésre. A szeretet követéinek felismeréséhez talán két dolog szükséges: a romlatlan emberi szív érzékenysége és „a próféták gyümölcseinek” szemrevétele (Mt 7,16). Ha pedig fölismertük, akkor hinnünk kell a mondataiknak. Jelen evangéliumi részünk Jézus személyét állítja középpontba, mint akiben hinnünk kell. Hinni, azaz igaznak tartani mindazt, amit tanított Istenről, és a meglátott igazsághoz hűségesen ragaszkodni. Kívánom valamennyiünknek, hogy mindez valósággá váljon az életükben!

Miklovicz Laci, Nőtincs